

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 626/2016-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Agalarevom, Adámiho 26, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4, čl. 8 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2 T 47/2016 z 20. apríla 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 57/2016 z 28. apríla 2016 a „*nedôvodnými obmedzeniami... počas výkonu väzby*“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4, čl. 8 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 47/2016 z 20. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 57/2016 z 28. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a bližšie nešpecifikovanými „*nedôvodnými obmedzeniami sťažovateľa počas výkonu väzby*“.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru (ďalej len „vyšetrovateľ“) sp. zn. PPZ-714/2014 z 28. septembra 2015 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre zločin podvodu v štádiu pokusu spolupáchateľstvom podľa § 14 ods. 1, § 20 k § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona a iné na skutkovom základe, ako je uvedené v skutkovej časti predmetného uznesenia.

Uznesením sudkyne pre prípravné konanie okresného súdu z 10. októbra 2015 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Väzba sťažovateľovi začala plynúť 8. októbra 2015.

Dňa 18. novembra 2015 sťažovateľ sám a zároveň aj prostredníctvom obhajcu podal riadne odôvodnenú žiadosť o prepustenie z väzby.

Uznesením sp. zn. Tp 35/2015 z 9. decembra 2015 sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietla a podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku väzbu nenahradila dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažovateľ namieta, že sudkyňa pre prípravné konanie pri odôvodňovaní svojho postupu pri vyhlasovaní tohto uznesenia v krátkosti odôvodnila svoje rozhodnutie tým, že podľa jej názoru dôvody väzby naďalej trvajú, žiadnym spôsobom sa bližšie nezaoberala dôvodmi, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej písomnej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, neuviedla ani to, v čom okresný súd vzhladal dôvody ďalšieho trvania oboch väzobných dôvodov, a rovnako sa

nevenovala zosilneniu alebo zoslabeniu dôvodného podozrenia v danom stave konania na rozdiel od momentu, kedy bol vzatý do väzby.

Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ ihneď po jeho vyhlásení podal sťažnosť, ktorú riadne odôvodnil, a 17. decembra 2015 ju prostredníctvom svojho obhajcu podal v podateľni krajského súdu. Krajský súd ešte toho istého dňa sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Dňa 23. decembra 2015 sťažovateľ opätovne podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Uvádza, že túto žiadosť o prepustenie z väzby odôvodnil novými skutočnosťami, ktoré v čase rozhodovania súdov oboch stupňov o jeho prechádzajúcej žiadosti neboli týmto súdom známe. Týmito novými skutočnosťami bolo, že vyšetrovateľ v dňoch 17. decembra 2015 a 18. decembra 2015 vypočul všetkých svedkov, ktorí mohli svojou svedeckou výpoveďou objasniť skutočnosti dôležité pre trestné konanie a práve uvedené svedecké výpovede nepochybne objasnili sťažovateľovu nevinu zo spáchania zločinu podvodu na poškodenej [REDAKOVANÉ]. Tieto skutočnosti podľa sťažovateľa natoľko zoslabili dôvodné podozrenie proti jeho osobe, že je v súlade so zásadami primeranosti a zdržanlivosti trestného konania uvedenými v § 2 ods. 2 Trestného poriadku dôvodom nielen na vedenie trestného stíhania proti jeho osobe na slobode, ale objektívne bolo možné očakávať zastavenie trestného stíhania proti sťažovateľovi ako spolupáchateľovi uvedeného skutku.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby rozhodla 28. decembra 2015 bez jeho predchádzajúceho výsluchu, teda „od stola“ tak, že jeho žiadosť podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietla a väzbu podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradila. Sťažovateľ uvádza, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu uviedla, že sa v jeho žiadosti nenachádzajú žiadne nové dôkazy a skutočnosti, než na aké poukazoval a uvádzal vo svojej predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej okresný súd rozhodol 9. decembra 2015.

V odôvodnení uznesenia sudkyňa pre prípravne konanie okresného súdu tiež uviedla, že o dôvodnosti obsahu sťažovateľovej žiadosti sa nemohla presvedčiť, pretože nemala v čase rozhodovania spisový materiál a k jeho žiadosti nebol pripojený žiadny hodnoverný materiál, ktorý by preukazoval, že vyšetrowanie v predmetnej trestnej veci je ukončené. Sudkyňa pre prípravné konanie mala tiež konštatovať, že *„do dnešného dňa – teda 28. 12. 2015 nebolo o predchádzajúcej sťažnosti obvineného Krajským súdom v Trnave právoplatne rozhodnuté“*.

Sťažovateľ si uvedené uznesenie prevzal prostredníctvom svojho obhajcu 4. januára 2016, zároveň v ten istý deň riadne odôvodnil sťažnosť podanú proti tomuto uzneseniu a zaslal ju okresnému súdu, aby ju so spisovým materiálom predložil na rozhodnutie krajskému súdu. Sťažovateľ uvádza, že v sťažnosti namietal *«porušenie práva obvineného na rozhodnutie o jeho žiadosti príslušným orgánom, nezákonný postup sudcu pre prípravné konanie, arbitrárnosť rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie, zoslabenie dôvodnosti podozrenia ako materiálneho znaku väzby, pominutie dôvodov tzv. „kolíznej“ väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. a pominutie dôvodov tzv. „preventívnej“ väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.»*.

Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 6/2016 z 21. januára 2016 podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušil uznesenie okresného súdu z 28. decembra 2015 v celom rozsahu.

Dňa 20. apríla 2016 nariadil senát okresného súdu výsluch sťažovateľa po podaní obžaloby podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku, ktorého sa sťažovateľ zúčastnil s jeho obhajcom a kde zároveň sťažovateľ požiadal senát okresného súdu, aby mu väzbu nepredĺžil a prepustil ho z väzby na slobodu. Sťažovateľ svoju žiadosť odôvodnil najmä:

- «- zoslabením dôvodnosti podozrenia ako materiálneho znaku väzby*
- pominutím dôvodov tzv. „preventívnej“ väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.*
- arbitrárnosťou rozhodnutia prvostupňového súdu*
- zaobchádzanie s obvineným v rozpore s Ústavou SR a antidiskriminačným zákonom*
- závažné porušenie práv obvineného na obhajobu a zapríčinenie neúmerného prieťahu v konaní.»*

Okresný súd napadnutým uznesením podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že sťažovateľa ponechal vo väzbe a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu sťažovateľ po jeho vyhlásení podal sťažnosť, ktorú aj riadne odôvodnil.

Krajský súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Vo vzťahu k porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu sťažovateľ uvádza, že rozhodnutie krajského súdu a jeho úvahy pri rozhodovaní o sťažovateľovej sťažnosti sú nesprávne a účelové, vykonané v rozpore so základnými zásadami trestného konania, ústavy a medzinárodnými zmluvami. Podľa názoru sťažovateľa podstatným nedostatkom napadnutého uznesenia krajského súdu je *«tendenčná a rozporuplná argumentácia ohľadom pretrvávania dôvodnosti podozrenia, arbitrárne odôvodnenie nevyhnutnosti ďalšieho trvania väzby pre trvanie dôvodov tzv. „preventívnej“ väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., nevysporiadanie sa so všetkými relevantnými okolnosťami svedčiacimi tak pre ako aj proti existencii väzobných dôvodov a v neposlednom rade absencia dôvodov pre ktoré nebola väzba nahradená miernejšími prostriedkami, t.j. písomným sľubom, či dohľadom probačného a mediačného úradníka»*. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ uvádza, že senát okresného súdu podľa jeho názoru v napadnutom uznesení žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo nepoužil inštitút nahradzujúci väzbu, a ani jedným slovom neuviedol právne úvahy, z akého dôvodu je u sťažovateľa vylúčené použitie takéhoto inštitútu. Sťažovateľ je toho názoru, že okresný súd aj krajský súd boli povinné odôvodniť, prečo nepovažujú inštitúty nahradzujúce väzbu za použiteľné.

Sťažovateľ v súvislosti s dôvodom tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uvádza, že okresný súd ani krajský súd neskúmali viaceré relevantné skutočnosti pre a proti väzbe. Vo vzťahu k dôvodnosti jeho obvinenia uvádza, že vykonaným dokazovaním v prípravnom konaní nebol produkovaný žiadny pravdivý

a jednoznačne usvedčujúci priamy alebo nepriamy dôkaz, ktorý by ho zo spáchania skutku usvedčoval. Podľa sťažovateľa je dôležité uviesť, že „spoluobvinený [REDAKOVANÉ] dňa 9. 4. 2012 za prítomnosti minimálne štyroch ďalších svedkov riadne uzavrel kúpnu zmluvu s predávajúcou [REDAKOVANÉ] na prevod vlastníctva domu a pozemku do jeho vlastníctva, teda skutok sa udial v čase, keď som sa nachádzal vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ] v inej trestnej veci a obv. [REDAKOVANÉ] som nepoznal. Až následne, po mojom prepustení z výkonu väzby ma spoluobvinený oslovil, či by som mu nevedel pomôcť vo veci zápisu vlastníctva k prevedenej nehnuteľnosti, keďže mu to kataster nehnuteľností z formálnych dôvodov odmietol zapísať. Po naštudovaní veci som usúdil, že k prevodu vlastníctva k nehnuteľnostiam fakticky došlo, teda bola splnená podmienka prejavu vôle predávajúcej a oprava návrhu nebude problémom. Osobne som sa informoval na katastrálnom úrade, či možno opraviť kúpnu zmluvu dopísaním náležitostí do zmluvy rukou, pričom mi bolo oznámené, že to ide urobiť, pokiaľ sa takéhoto úkonu zúčastnia obe zmluvné strany. Vzhľadom ku skutočnosti, že predávajúca bola v tom čase po smrti, nebolo možné legálne celý prevod dotiahnuť do konca a teda som spoluobvinenému oznámil, že sa musí prihlásiť so svojou oprávnenou pohľadávkou v dedičskom konaní prípadne bude musieť žalovať zistených dedičov a podať na súd určovaciu žalobu o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti.

Všetky úkony som urobil a spoluobvineného som zastupoval na základe plnomocenstva, ktoré som založil do notárskeho spisu a jednak súdneho spisu pri podaní určovacej žaloby. Spoločne s [REDAKOVANÉ] som navštívil katastrálny odbor OÚ v Dunajskej Strede, i príslušný notársky úrad, kde som sa riadne menom predstavil a ako jeho zástupca som zisťoval všetky možnosti zápisu vlastníckeho práva na neho.

Nie je teda pravdou to, o čo opierajú súdy oboch stupňov svoje rozhodovanie o dôvode trvania preventívnej väzby u mňa, teda že som použil spoluobvineného [REDAKOVANÉ] ako bieleho koňa. Uvedené tvrdenie prevzala sudkyňa pre prípravné konanie do svojho rozhodnutia z návrhu prokurátora na moje vzatie do väzby, avšak napriek tomu, že sa vykonaným dokazovaním podarilo preukázať, že som spoluobvineného zastupoval pod svojim menom, využil som právne inštitúty, ako určovaciu žalobu, nemohol som ho zneužiť ako bieleho koňa, pretože som sa za neho neskrýval v úmysle zatajiť svoju skutočnú

identitu. Uvedený nástroj je používaný najmä pri páchaní trestnej činnosti, k čomu rovnako v tejto veci nedošlo.“.

Podľa sťažovateľa dôvodnosť predpokladu, že by v prípade prepustenia z väzby pokračoval v páchaní trestnej činnosti alebo dokončil skutok, ktorým hrozil, sú prednesené v abstraktnej rovine a opomínajú tú skutočnosť, že uvedený väzobný dôvod nemôže byť bez akéhokoľvek logického základu fixovaný bez časového obmedzenia výlučne na osobu obvineného. *«Napriek tomu, že sa na mňa hľadí ako na netrestaného do roku 2015, kedy som sa dopustil prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, napriek tomu, že trestná vec v tzv. „pozemkovej mafii“ doposiaľ nebola ukončená, platí u mňa prezumpcia neviny a bolo v rámci dokazovania preukázané, že spolupracujem s OČTK na odhaľovaní omnoho závažnejšej trestnej činnosti ekonomického i násilného charakteru spáchaného zločineckou skupinou, najmä s vyšetrovateľmi Národnej kriminálnej agentúry, špeciálnym prokurátorom a Špecializovaným trestným súdom na odhaľovaní vyše tridsiatich skutkov zločineckej skupiny, ktorá mala páchať trestnú činnosť na území Bratislavy. Je z dokazovania preukázané, že som pôsobil ako príslušník policajného zboru vo funkcii starší špecialista - legalizant zaradený na vtedajšom Odbore zvláštnych operatívnych činností a najmä mojou zásluhou sa podarilo OČTK odhaliť a usvedčiť páchatel'ov tejto trestnej činnosti. Je mojou snahou preukázať na prebiehajúcom súdnom konaní, vedenom na Okresnom súde Bratislava I, že som svojvoľne trestnú činnosť nepáchal, naopak som bol ako agent Odboru zvláštnych operatívnych činností PPZ infiltrovaný medzi páchatel'mi najzávažnejšej trestnej činnosti. Navyše od svojho prepustenia z väzby riadne podnikám a súdy úmyselne opomínajú, že ku skutku malo prísť v roku 2012, teda minimálne vyše troch rokov pred tým, ako som bol príslušníkmi polície zadržaný.».* Podľa sťažovateľa sudkyňa pre prípravné konanie absolutizovala všeobecné závery o možnom pokračovaní v páchaní trestnej činnosti a naopak, skutočnosti týkajúce sa jeho osoby, t. j. rodinné, spoločenské a pracovné zázemie, vzťah k maloletej dcére [REDAKOVANÉ] sú marginalizované, resp. opomínané.

Vo vzťahu k pretrvávaniu dôvodnosti jeho podozrenia zo spáchaného predmetného skutku sťažovateľ poukazuje na to, že obvinený [REDAKOVANÉ] popiera spáchanie uvedeného skutku a zotrváva na tvrdení, že nehnuteľnosť získal zákonnou cestou, a tiež

na rozpory v tvrdeniach kľúčového svedka [REDAKOVANÉ], ktorého účelová výpoveď sa v tejto trestnej veci stala základom, na ktorom vyšetrovateľ postavil obvinenie smerujúce proti nemu. Sťažovateľ v sťažnosti následne popisuje, ako došlo k jeho obvineniu, poukazuje na kľúčové výpovede svedkov a ďalšie okolnosti, ktoré podľa neho vyvracajú jeho obvinenie, pričom to uzatvára tým, že doterajšie výsledky vyšetrovania, a teda aj dôvodnosť jeho podozrenia sú založené výlučne na nepriamych dôkazoch.

Sťažovateľ zastáva názor, že doterajšie zaobchádzanie s jeho osobou zo strany orgánov činných v trestnom konaní a sudkyne pre prípravne konanie okresného súdu bolo v rozpore s čl. 12 ústavy, čl. 8 a 14 dohovoru, ako aj so zákonom č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Dôkazom toho je, že on bol vzatý do väzby a spoluobvinený [REDAKOVANÉ] bol po zadržaní prepustený na slobodu napriek tomu, že u oboch bola rovnaká obava, že budú ovplyvňovať svedkov či pokračovať v páchaní trestnej činnosti, alebo dokonajú skutok, ktorým hrozili.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 5 ods. 4 dohovoru a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Za porušenie týchto práv sťažovateľ považuje skutočnosť, že od zrušenia rozhodnutia okresného súdu z 28. decembra 2015 uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 6/2016 z 21. januára 2016 ani do dnešného dňa okresný súd nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktorú okresnému súdu podal ešte 23. decembra 2015. Uvedené sťažovateľ namietal aj v konaní o jeho poslednej žiadosti o prepustenie z väzby, konkrétne v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, no krajský súd podľa sťažovateľa namiesto vysvetlenia, prečo zrušil rozhodnutie okresného súdu z 28. decembra 2015 a prečo o ňom nebolo rozhodnuté, len odkázal na odôvodnenie svojho predchádzajúceho uznesenia sp. zn. 5 Tpo 6/2016 z 21. januára 2016. Sťažovateľ je toho názoru, že v konaní okresného súdu došlo k nezákonnému a nedôvodnému prietahu, a tým k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy v spojení so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň namietla, že k porušeniu jeho základného práva podľa

čl. 17 ods. 2 ústavy došlo aj tým, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu nebolo o jeho zotrvaní vo väzbe rozhodnuté zákonným spôsobom.

V závere sťažnosti sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že napadnuté uznesenie krajského súdu je podľa neho nepreskúmateľné, arbitrárne s výraznými znakmi svojvôle. Krajský súd sa podľa sťažovateľa vôbec nezaoberal ním predloženými dôkazmi, ktoré jasne preukazovali nedôvodnosť väzby, napadnuté uznesenie podľa sťažovateľa neobsahuje žiadne relevantné skutočnosti spôsobilé založiť dôvodné pokračovanie väzby.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosti vyhovel a následne vydal tento nález:

„Uznesením Okresného súdu v Dunajskej Strede, sp. zn. 2T 47/2016 zo dňa 20. 4. 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5Tos 57/2016 zo dňa 28. 4. 2016, ktorými bolo právoplatne rozhodnuté o I/ ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby podľa § 238 ods. 3 Tr. por., § 76 ods. 3 Tr. por., II/ nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c/ bolo porušené základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu garantované čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov zrušuje Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu v Dunajskej Strede, sp. zn. 2T 47/2016 zo dňa 20. 4. 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5Tos 57/2016 zo dňa 28. 4. 2016.

Podľa § 56 ods. 3 písm. c) zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov Ústavný súd Slovenskej republiky prepúšťa obvineného [REDAKOVANÉ] z väzby na slobodu.

Podľa § 56 ods. 2, 5 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov bolo nedôvodnými obmedzeniami sťažovateľa počas výkonu väzby porušené jeho základné práva zaručené

článkami č. 8, 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, za čo sa mu priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- Euro.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, je jej zjavná neopodstatnenosť. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sťažnosť je zjavne neopodstatnená najmä vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy alebo medzinárodnej zmluvy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, ústavný súd považuje v súlade so svojou judikatúrou iba za súčasť argumentácie sťažovateľa, ktorej posúdením sa samostatne nezaoberá (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

S prihliadnutím na už uvedené ústavný súd preto pristúpil k preskúmaniu sťažnosti len v takom rozsahu, ako to sťažovateľ namietal v petite svojej sťažnosti.

Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru uznesením okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu, ako aj porušenie práva podľa čl. 8 a čl. 14 dohovoru bližšie nešpecifikovanými „*nedôvodnými obmedzeniami sťažovateľa počas výkonu väzby*“.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlika a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej

spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu

Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

Keďže proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok – sťažnosť, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu k okresnému súdu mal krajský súd v rámci opravného konania – konania o sťažnosti. Sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť a krajský súd o nej riadne rozhodol.

Ústavný súd preto nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti, ktorá smeruje proti uzneseniu okresného súdu, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu

Podľa sťažovateľa napadnuté uznesenie krajského súdu a jeho úvahy pri rozhodovaní o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sú nesprávne a účelové, vykonané v rozpore so základnými zásadami trestného konania, ústavy a medzinárodnými zmluvami. Krajský súd podľa sťažovateľa nerozhodol o jeho zotrvaní vo väzbe zákonným spôsobom.

Podľa názoru sťažovateľa podstatným nedostatkom napadnutého uznesenia krajského súdu je *«tendenčná a rozporuplná argumentácia ohľadom pretrvávania dôvodnosti podozrenia, arbitrárne odôvodnenie nevyhnutnosti ďalšieho trvania väzby pre trvanie dôvodov tzv. „preventívnej“ väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., nevysporiadanie sa so všetkými relevantnými okolnosťami svedčiacimi tak pre ako aj proti existencii väzobných dôvodov a v neposlednom rade absencia dôvodov pre ktoré nebola väzba nahradená miernejšími prostriedkami, t. j. písomným sľubom, či dohľadom probačného a mediačného úradníka»*.

K porušeniu označených práv mal prispieť krajský súd aj tým, že namiesto vysvetlenia, prečo krajský súd zrušil rozhodnutie okresného súdu z 28. decembra 2015 a prečo o ňom nebolo rozhodnuté, len odkázal na odôvodnenie svojho predchádzajúceho uznesenia sp. zn. 5 Tpo 6/2016 z 21. januára 2016.

Základné právo zaručené v čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba

z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Obdobne aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Z už vyslovených právnych názorov ústavného súdu možno vyvodiť, že z hľadiska rozsahu práv garantovaných prostredníctvom čl. 17 ústavy a práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru neexistujú medzi týmito právami zásadné rozdiely, keďže ustanovenia čl. 17 ústavy zahŕňajú aj práva vyplývajúce z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (napr. III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, IV. ÚS 181/07).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00). Požiadavka obsiahnutá v tomto článku sa nemôže definovať in abstracto, ale musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci vrátane toho, čo v sťažnosti uviedol sťažovateľ (I. ÚS 109/03). Ústavný súd preto v prípade čl. 17 ústavy môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, či správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii

zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne uspošobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03).

Vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná právomoc ústavného súdu len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02). Úlohou ústavného súdu je tiež sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 465/2011). Ústavný súd preto nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné.

Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa. Krajský súd po preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, nezistil dôvody na jeho zmenu, prípadne zrušenie. Podľa názoru krajského súdu konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia okresného súdu, bolo vykonané v súlade s Trestným poriadkom, predovšetkým s § 72 ods. 2 Trestného poriadku. Sťažovateľovi a obhajcovi bola daná možnosť vyjadriť sa k otázke väzby po podaní obžaloby, boli splnené aj formálne podmienky na rozhodnutie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe.

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol: *„dôvodnosť trestného stíhania obvineného bola opakovane konštatovaná v rozhodnutiach o jeho väzbe v rámci*

prípravného konania. Z pohľadu aktuálneho rozhodovania podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku bolo úlohou prvostupňového súdu zistiť, či od ostatného rozhodovania o väzbe došlo k zmene skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce pre trvanie dôvodného podozrenia z páchania trestnej činnosti. Naposledy rozhodoval o väzbe obvineného Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 24. 3. 2016 sp. zn. 6Tpo/14/2016. V tomto rozhodnutí súd poukázal na dôvodnosť podozrenia z páchania trestnej činnosti obvineného. Obžaloba na obvineného bola podaná na okresnom súde Dunajská Streda dňa 8. 4. 2016, teda s odstupom 15 dní od uvedeného rozhodnutia. Napadnuté uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda, ktoré je predmetom prieskumu v tomto sťažnostnom konaní bolo potom vydané s odstupom 27 dní od ostatného rozhodnutia o väzbe. Je potrebné konštatovať, že v priebehu obdobia, ktoré uplynulo od ostatného rozhodnutia tunajšieho súd o väzbe obvineného nedošlo v dokazovaní k takej zmene, ktorá by odôvodňovala zmenu rozhodnutia o trvaní väzby. Tak ako poukázal tunajší súd v predchádzajúcom citovanom rozhodnutí, posudzovanie dôkazov súd vykonával na účely rozhodnutia o väzbe a nie o vine, či nevine obvineného. Podrobné zváženie a vyhodnotenie všetkých dôkazov prináleží súdu v rámci meritórneho rozhodnutia o obžalobe. Na účely rozhodovania o väzbe sa dôkazy získané v prípravnom konaní javia byť dostatočné na trvanie podozrenia z toho, že obvinený sa dopustil konania, ktoré sa mu kladie za vinu a toto konanie má znaky obžalovanej trestnej činnosti. Preto sa sťažnostný súd nebude vo svojej argumentácii podrobnejšie zaoberať hodnoteniami jednotlivých dôkazov tak, ako to urobil obvinený vo svojej sťažnosti.

Rovnaký princíp hodnotenia sa vzťahuje i na otázku existencie konkrétnych skutočností odôvodňujúcich dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Obvinený tvrdí, že dôvody na túto väzbu u obvineného neexistujú od začiatku prípravného konania. Naproti tomu sudca pre prípravné konanie, ako i tunajší súd opakovane konštatovali dôvody tzv. preventívnej väzby u obvineného, na ktorých sa od ostatného rozhodnutia o väzbe obvineného nič nezmenilo, nakoľko záležia v osobe obvineného, najmä v jeho trestnej minulosti a charaktere trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný. Zahľadenie predchádzajúcich odsúdení obvineného neznamená zánik obavy z pokračovania v páchaní trestnej činnosti a jeho predchádzajúce odsúdenia môžu byť súdom posudzované pri hodnotení obavy trestnoprávnej recidívy v rámci rozhodovania o väzbe. Ochota obvineného napomáhať orgánom činným v trestnom konaní v inej trestnej veci zostáva

v rovine tvrdenia obvineného, ktoré nie je možné v tomto štádiu trestného konania preskúmať a na rozhodovanie o väzbe obvineného nemá vplyv.

Argumentácia obvineného o nerovnakom spôsobe zaobchádzania s jeho osobou v porovnaní s osobou spoluobvineného [REDAKOVANÉ] nie je relevantná na rozhodovanie o väzbe obvineného. Predmetom prieskumu v sťažnostnom konaní je, či dôvody väzby u obvineného trvajú alebo nie, ak áno v akej podobe. Úvahy o tom, či mal byť spoluobvinený v prípravnom konaní vzatý do väzby nemajú na tieto otázky žiaden vplyv.

Vzhľadom na vyššie uvádzanú skutočnosť ohľadne časového odstupu medzi ostatným rozhodnutím o väzbe obvineného a preskúmaným rozhodnutím, je odôvodnenie napadnutého uznesenia dostatočné a preskúmateľné. Otázka rozhodovania prvostupňového súdu o predchádzajúcej žiadosti obvineného o prepustenie z väzby (zo dňa 23. 12. 2015) bola vyčerpávajúcim spôsobom zodpovedaná v uznesení tunajšieho súdu zo dňa 21. 1. 2016 sp. zn. 5Tpo/6/2016, ktorý konštatoval, že žiadosť bola podaná predčasne.“

Vzhľadom na ustálený právny názor ústavného súdu, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 8/2014), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, ústavný súd vychádzal aj z obsahu napadnutého uznesenia okresného súdu.

Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku, že sťažovateľa ponecháva vo väzbe, zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa väzba nenahrádza dohľadom pobačného a mediačného úradníka. K uvedenému rozhodnutiu okresný súd dospel vypočutím sťažovateľa a preskúmaním spisového materiálu okresného súdu sp. zn. 2 T 47/2016 a spisu sp. zn. Tp 35/2015, pričom zistil, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v nezmenenej forme naďalej trvá.

Podľa okresného súdu «doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktoré je trestné stíhanie vedené, bol spáchaný, mal znaky pokusu zločinu podvodu podľa § 14 odsek 1, § 221 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s pokusom prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej

uzávery, úradného znaku a úradnej uzávery podľa § 14 odsek 1, § 352 odsek 2 Tr. zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zákona, pričom existuje dôvodné podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený [REDAKOVANÉ], čo vyplýva z doposiaľ zabezpečených dôkazov.

Dôvodnosť podozrenia zo spáchania skutku je daná vtedy, ak sú zadovážené také fakty, informácie a dôkazy, ktoré umožňujú urobiť vo veci logický úsudok o tom, že konkrétna osoba má spáchať trestný čin pre ktorý jej bolo vznesené obvinenie, a to s prihliadnutím na všetky známe okolnosti prípadu. Nevyžaduje sa, aby spáchanie trestného činu obvineným bolo pritom nezvratne preukázané už v tomto štádiu trestného konania, keďže preukazovanie, či vyvracanie podozrenia zo spáchania trestného činu je cieľom vyšetrovania a neskôr najmä dokazovania pred súdom.

K hrozbe z „predstihového“ (pokračovacieho) správania sa obvineného treba uviesť, že nie je vylúčené, že v prípade prepustenia obvineného na slobodu by tento mohol pokračovať v trestnej činnosti, alebo dokonca trestný čin, o ktorý sa pokúsil a to vzhľadom na to, že sa obvinený v minulosti dopustil závažnej trestnej činnosti podobného charakteru.

Súd ďalej poukazuje na to, že sudkyňa pre prípravné konanie doteraz už viac krát rozhodovala o podaných žiadostiach obvineného, jej rozhodnutie naposledy potvrdil aj Krajský súd v Trnave dňa 24.03.2016 sp. zn. 6Tpo14/2016, kedy sťažnosť obvineného [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu tunajšieho súdu zo dňa 09.03.2016, sp. zn. Tp/35/2015, zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti súd v zmysle citovaného zákonného ustanovenia ponechal obvineného vo väzbe a nenahradil väzbu podľa § 80 odsek 1 písmeno c) dohľadom pobačného a mediačného úradníka nad obvineným.

Poukazujúc na osobu obvineného (trestná minulosť obvineného a prebiehajúce ďalšie trestné konanie) a na povahu prejednávaného prípadu (charakter a spôsob vykonania), nie je možné účel väzby dosiahnuť alternatívnymi inštitútmi, pričom od posledného rozhodnutia ohľadne väzby obvineného KS TT (24.03.2016), ako je vyššie uvedené, nedošlo k žiadnym zmenám, preto súd rozhodol tak, ako je vo výroku uvedené.»

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu (v spojení s argumentáciou okresného súdu) postačuje na vyslovenie prípustnosti väzobného stíhania sťažovateľa. S prihliadnutím na dobu, ktorá uplynula od posledného rozhodovania

o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, krajský súd síce stručnejšie, ale v dostatočnej miere odôvodnil svoje rozhodnutie. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že tento konal v medziach svojej právomoci v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Jeho rozhodnutie nevykazuje znaky arbitrárnosti, preto ústavný súd nevidí ani dôvod, aby zasahoval do jeho skutkových a právnych záverov. Tým, že krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, vlastne potvrdil toto rozhodnutie okresného súdu (stotožnil sa s jeho právnym názorom, pozn.), a preto ústavný súd nepovažuje za porušenie zákona, ak sa krajský súd osobitne nevyjadroval k inštitútom nahrádzajúcim väzbu sťažovateľa, na ktoré sťažovateľ poukazoval vo svojej sťažnosti. Podľa názoru ústavného súdu je odôvodnenie záveru okresného súdu o nevyužití inštitútov nahrádzajúcich väzbu sťažovateľa potrebné vnímať v kontexte celého odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu.

Na margo námietok sťažovateľa ústavný súd zároveň poznamenáva, že rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím o vine či nevine obvineného. Súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny obvineného, obhajoby obvineného alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Súd pri rozhodovaní o väzbe skúma predovšetkým to, či sú splnené materiálne a formálne podmienky rozhodnutia o väzbe.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom sťažovateľom označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení, a preto sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd aj sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie práv podľa čl. 8 a čl. 14 dohovoru bližšie nešpecifikovanými „*nedôvodnými obmedzeniami sťažovateľa počas výkonu väzby*“. Porušenie označených práv podľa dohovoru sťažovateľ dáva do súvisu s tým, že on bol vzatý do väzby a jeho

spoluobvinený nie. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že všeobecný súd posudzuje každú vec individuálne a s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu, a to, že nerozhodne v súlade s predstavou sťažovateľa, ešte neznamená porušenie práv sťažovateľa. Navyše sťažovateľ nepreukázal, akými nedôvodnými obmedzeniami počas výkonu väzby malo dôjsť k porušeniu označených práv, keďže krajský súd (v spojení s okresným súdom) riadne odôvodnil svoje rozhodnutie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. To, či bol postup vo veci konajúcich súdov vo vzťahu k jeho spoluobvinenému v súlade so zákonom z dôvodu, že nebol tiež vzatý do väzby, nemôže byť predmetom tejto sťažnosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, ktoré uviedol v petite svojej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2016